

Vánoce 2018 v Červeném dvoře

Ač jsme si ještě několik dní před Vánoci užívali tady v Červeném Dvoře zimní pohádku, sníh do svátků úplně zmizel. A to nejen z cest a oválu, ale i z krásného parku. Přesto jejich příchod avizoval nádherný symbol – slaměné figury Josefa, Marie a Ježíška v dřevěných jesličkách, umístěné v centru nádvoří. Ovšem nebyla to jediná předzvěst Vánoc. Už několik dní před víkendem, který vlastním svátkům předcházela se ladily odjezdy pacientů domů a jejich návraty zpět. Terapeuti se také snažili pojmenovat všechna rizika spojená s tak emočně vypjatým obdobím a varovali nejen ty, které čekal výjezd, ale i nás zůstávající před možnou recidivou. A tak v pátek, sobotu i neděli chodby a pokoje postupně opouštěl ruch a zůstalo nás tu opravdu jen pár.

Vánocům samozřejmě předcházely i přípravy na pracovních terapiích. V zahradnictví vznikaly krásné svícny, vánoční koše, před vchod do léčebny a jídelny, výzdoba budoucího štědrovečerního stolu, na sálech se rozsvítily ozdobené vánoční stromky. Mnozí také měli umožněno připravovat silvestrovský program, na jehož doladění nezbývalo po návratu osazenstva příliš mnoho času. O svátcích jsme také měli možnost využít prodlouženého času sledování televizního programu a mimořádné návštěvy posilovny.

A už tu byl Štědrý den. Začal docela obyčejně, úklidem. Přesto však byla sváteční atmosféra cítit. Laskavé sestřičky byly ještě laskavější, někdo po úklidu sledoval televizi, někdo psal či volal svým blízkým, mnoho z nás využilo volný čas k procházce po parku. Opravdu nebylo dobré se uzavírat do sebe, ale trávit čas s někým, což také většina z nás využila. Oběd, nečekaný kontrolní nástup, obdobně strávené odpoledne a v 17 hodin štědrovečerní večeře, jejíž přípravě se již během dne někteří věnovali.

Na Oranžovém sále se nás sešlo asi 70. Krásně upravené stoly, postavené do podkovy, v čele místo pro zaměstnance, po obou křídlech my, pacienti. Celou večeři jsem měl krátce uvést. Ač profesionál, měl jsem z toho určité obavy, protože i mě se samozřejmě stýskalo po dětech, rodině a měl jsem strach z přílišného dojetí. Na úvod jsem zvolil báseň Jaroslava Vrchlického „Vánoční“ a pak krátce promluvil o své samotě, kterou jsem prožíval v tomto

čase loni a poděkoval všem za společnost. Za to, že nejsem tentokrát sám a zmínil jsem také to, že ač by mnohý z nás toužil být někde jinde, že bychom za takovou společnost a péči měli být vděční. A svůj pobyt tady využít a příští Vánoce trávit už podle svých snů a představ. Po mně promluvila paní Dr. Zimmelová a také všem upřímně a krásně popřála. Začala se roznášet polévka, poté smažený či přírodně (pro dietáře) připravený kapr, salát, pro každého balíček cukroví. Jeden po druhém jsme se začali zvedat, přáli si a vraceli se na oddělení. Pár známých i úplně neznámých kolegů mi poděkovalo za přednes, čehož jsem si opravdu vážil. Měl jsem z toho, přes všechn samozřejmý smutek, i radost. Bylo to upřímné, lidské, sváteční.

Boží hod vánoční i Svátek sv. Štěpána proběhl obdobně, tedy co se týče nálady a vyplnění volného času. Už na Štědrý večer se vrátilo pár výletníků, ostatní poté během dalších dvou dnů.

A byl tu čtvrtek, den všední a Vánoce za námi. Díky za ně.

Josef V.